

I Crunchy You พุกนัต ใส่หัวใจ ไปเท้าเธอ

Porshenocchio เขียน
วิค ทิว

1

ห้องฟ้าไวท์ซ็อกแอนดร้าสเบอร์รี่

AKIRA WITTAYA SCHOOL (โรงเรียนอาคิราวิทยา)

กรี๊ดง~

เสียงกริ่งเป็นเหมือนจุมพิตจากเจ้าชายในเทพนิยายที่ทำให้รู้สึกตัว
ฉันงัวเงียตื่นขึ้นมาพร้อมอ้าปากหาว ถึงเวลาที่รอคอยแล้วสินะ

ฉันใช้หลังมือเช็ดคราบน้ำลายตรงมุมปากและพยายามปรับโฟกัส
ภาพตรงหน้า เพื่อนๆ ในห้องต่างพากันเก็บข้าวของบนโต๊ะด้วยความดีใจ
ที่ความทรมานในวิชาประวัติศาสตร์สากลสิ้นสุดลง...ฉันก็เช่นกัน

หลายคนมีวิธีรับมือกับวิชาเรียนของตัวเอง แอบอ่านนิยายบ้าง แอบ
กินขนมบ้าง แอบดูซีรีส์บ้าง ส่วนวิธีของฉันคือนอนหลับ ชนิดที่ว่าหลับเป็นตาย
บอกตามตรงอย่างไม่มีปิดบังว่าฉันเป็นคนที่ไม่ขี้เกียจและชอบนอนมาก

การนอนหลับคือหนึ่งในวิธีพักผ่อนที่ดีที่สุดไม่ใช่เหรอ

ใช้เวลาไม่กี่วินาทีฉันก็เดินสะพายกระเป๋าออกมานอกห้อง เพราะ
สิ่งเดียวที่อยู่บนโต๊ะเรียนของฉันคือหนังสือประวัติศาสตร์สากลเล่มหนาตะเอะ
ที่ถูกใช้เป็นหมอนหนุนชั่วคราวเท่านั้น

♪~

ฉันหยิบโทรศัพท์มือถือที่กำลังส่งเสียงเรียกร้องความสนใจอยู่ในกระเป๋าขึ้นมา บนหน้าจอปรากฏรายชื่อที่ฉันไม่สามารถเพิกเฉยได้

"ว่าไงคะพ่อ" ฉันพูดเสียงยานและหาวอีกรอบ

[ซาซ่า ลูกเลิกเรียนแล้วใช่ไหม] พ่อถาม

"ใช่ค่ะ"

[ไม่ลืมใช่ไหมว่าวันนี้เรามีนัดกันที่บ้าน]

"ไม่ลืมค่ะ แต่หนูต้องไปพบที่ปรึกษาชมรมก่อนกลับบ้าน"

เมื่อเข้าพ่อบอกฉันก่อนออกจากบ้านว่าวันนี้เลิกเรียนเสร็จแล้วให้รีบกลับเพราะบ้านของเรามีแขกมาเยี่ยม ซึ่งฉันก็ไม่ว่าหรอกนะว่าแขกที่พ่อหมายถึงคือใคร รู้แค่ว่าพอกับแม่ตื่นเต้นกับแขกคนนั้นมากอย่างสังเกตได้ชัดตื่นเช้ากว่าปกติเลย นั่งคิดเมนูมื้อเย็นอยู่

[โอเค เสร็จธุระแล้วรีบกลับเลยนะ]

"สรุปพ่อจะไม่บอกหนูจริงๆ ใช่มั้ยว่าใครจะมาเยี่ยมบ้านเรา"

[บอกก็ไม่เซอร์ไพรส์นะสิ]

"พอก็นึกว่าหนูไม่ชอบเซอร์ไพรส์"

ฉันไม่ชอบการเซอร์ไพรส์อะไรทั้งสิ้นเพราะมันจะทำให้ฉันทำตัวไม่ถูก ดูต่อๆ ด๋าๆ ในสายตาคนอื่นหรือไม่สามารถควบคุมความรู้สึกของตัวเองได้จากที่มีประสบการณ์ไม่ดีเท่าไรเกี่ยวกับการเซอร์ไพรส์มานะนะ ฉันโคตรจะไม่ชอบมันเลย แต่ก็เชื่อว่าฉันจะหนีมันพ้นได้หรอก เพราะมันก็ยังคงมีมาเรื่อยๆ

[จ้ะไม่เซอร์ไพรส์ก็ได้ เดี่ยวกลับมาที่รู้เองแหละ]

"นั่นแหละเขาเรียกเซอร์ไพรส์"

[แค่นี้ก่อนนะ พ่อต้องไปช่วยแม่ทำขนมต้อนรับแขก] พ่อรีบดับบทด้วยน้ำเสียงที่มีพิรุณสุๆ

"โอเคค่ะ เจอกันที่บ้านนะค่ะ"

หลังจากวางสายฉันก็เดินเลียวเข้าห้องน้ำ จัดการแต่งตัวใหม่ให้เรียบร้อย ยัดทรายเสื้อเข้าในกระโปรง จัดเนกไทสีส้มอิฐลายตารางให้เข้าที่เข้าทาง ใช้นิ้วลูบเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนประกายชมพูที่เพิ่งย้อมมาใหม่ให้เป็นทรง ตอนเด็ก

ฉันเคยใช้ผมยาวถึงกลางหลัง แต่พอโตขึ้นฉันก็ตัดสั้นประจำมาตลอด เพราะมันค่อนข้างสะดวกสบายสำหรับผู้หญิงอย่างฉันมากกว่า เวลาเล่นกีตาร์แล้วมีเส้นผมเกาะเกาะที่แขนมันน่าหงุดหงิดจะตายไป ที่สำคัญฉันซีเกียจสระผมหรือใช้เวลาเป็นสิบนาทีในการเป่าผมให้แห้งนะ เสียเวลาจะแย่

ตอนแรกตั้งใจจะแวะไปเล่นเกมแถวโรงเรียนก่อนกลับบ้านสักหน่อย แต่ฉันต้องเปลี่ยนแผนเพราะคุณบอย ที่ปรึกษาของชมรมดนตรีเรียกพวกของฉันกะทันหัน

โอเค ฉันขอใช้เวลาสั้นๆ ระหว่างเดินไปห้องคุณบอยแนะนำวงดนตรีของตัวเองให้ฟังแล้วกัน

วง Black Wafer (แบล็กเวเฟอร์) ของฉันเป็นวงดนตรีป๊อปรีโทรธรรมดาศมาชิกในวงประกอบไปด้วยตัวฉันเอง รับหน้าที่เล่นกีตาร์และร้องเสริม ต่อมาคืออัน รุ่นน้องเกรด 10 มือกลองที่มักชักลัวเป็นพิเศษ ส่วนคนสุดท้ายคือเคย์ รุ่นน้องเกรด 10 เด็กลูกครึ่งที่มีฝีมือการเล่นเบสพลีวสุดๆ

และ...นั่นคือสมาชิกทั้งหมดของวงพวกเรา

ไซ่ อ่านไม่ผิดหรอก สมาชิกในวงมีทั้งหมดสามคนเท่านั้น

วงร็อกของเราไม่ได้สมบูรณ์แบบอย่างวงอื่นเพราะวงพวกเราขาดนักร้องนำ ความจริงแล้วเราเคยมีนักร้องนำ แต่เขาดันลาออกจากวงและย้ายโรงเรียนกะทันหัน (ซึ่งฉันยังไม่โห่ไม่หาย) ทำให้วงของเราหยุดชะงักเนื่องจากหาคนมาร้องแทนไม่ได้ พอนานเข้าความซีเกียจก็เริ่มแผ่กระจายไปทั่วเหมือนกันจนเนื้อร้าย จนพวกเราทั้งสามคนกลายเป็นเครื่องจักรขึ้นสนิมและหมดแพชชั่นในการเล่นดนตรีขึ้นมา

และนั่นจะต้องเป็นหัวข้อหลักที่คุณบอยเรียกวงของเราไปคุยเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมานั้นแหละ

ฉันเช็คความเรียบร้อยของตัวเองในกระจกห้องน้ำอีกครั้ง ก่อนจะกะหมากฝรั่งยัดเข้าปาก ขย่ำห่อฟอยล์เป็นก้อนแล้วโยนลงถังขยะอย่างแม่นยำมันเป็นตัวช่วยไม่ให้ฉันเผลอสับหงกต่อหน้าคุณบอยนะ เพราะฉันรู้ดีว่าเขาจะต้องยกเรื่องเดิมๆ มาพูดซ้ำแน่นอน

"พี่ซาซา" หนูผมผมสีดำยาวระดับต้นคอลุกขึ้นยืนตอนที่ฉันเดินไปถึงห้อง

ที่ปรึกษาชมรม

สีหน้าของฮันดูกังวลอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งมันก็เป็นภาพจำของ हमोंनेไปแล้วนะ เวลามองฮันคุณจะเห็นรังสีความกลัวแผ่รอบตัว हमोंनेตลอด

"มีอะไรเปล่า" ฉันเลิกคิ้วถาม

"เอ่อ..." ฮันลากเสียงพร้อมหันไปมองหนุ่มลูกครึ่งผมสีทองที่ก้าวเข้ามาสมทบ

"ผมว่าวันนี้บรรยากาศมันตึงเครียดๆ" เคยเป็นคนตอบแทน

ถึงแม้ว่าสองคนนี้จะอายุเท่ากัน เรียนปีเดียวกัน แต่เคยตัวสูงกว่าฮันเป็นสิบเลยละ แถมยังดูโตกว่าตามแบบฉบับเด็กลูกครึ่งอีกด้วย

"ตึงยังไง" ฉันมองไปรอบๆ แต่ไม่พบสิ่งผิดปกติที่รูน้องในวงกังวลเลยสักนิดเดียว

"ทุกวันที่เดินออกมาจากห้องนั้นทำหน้าเครียดหมด"

"คิดมากไปเปล่า"

ฉันหัวเราะพริตกับคำตอบของฮัน

อ่า ไม่ใช่ของของฮันวงเดียวสินะที่ถูกเรียกพบวันนี้ ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องดีแล้วไม่ใช่เหรอ ถ้าเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น อย่างน้อยวงของเราก็ได้ช่วยอยู่วงเดียวเนี่ยนา

"วงของเราก็คงหนีไม่พ้น 'ทำไมยังหานักร้องนำไม่ได้' อะไรพวกนั้นไม่เห็นมีอะไรต้องกังวลเลย ฉันคิดว่าพวกนายจะชินแล้วซะอีก"

อีกอย่างคือวงของเราไม่ได้ดังขนาดวงรุ่นพี่อย่างวง Fudge (พีค) ถึงต้องมีเรื่องให้พูดคุยมามากมาย เราเป็นแค่วงเล็กๆ ที่คุณบอยไม่ค่อยให้ความสำคัญเท่าไร ถ้าบอกว่าเป็นวงทางแถวของชมรมดนตรีคงไม่แปลกอะไร เพราะนั่นคือภาพที่คนอื่นมองวงเราแบบนั้นและฉันก็ชินกับมันแล้วละ

"ผมพูดจริงนะพี่"

"เอาน่า ทำใจให้สบายๆ ไม่มีอะไรแย่ไปกว่าวงของเราหานักร้องนำแล้ว"

"วงเราโดนคำสาปสินะ" เคยบ่น

"คำสาปอะไรของนาย"

"คำสาปที่ไม่มีใครอยากร่วมวงด้วยยังงี้ละ"

"ไร้สาระน่า วันนี้ก็คงเหมือนทุกวันแหละ หนๆ นั่งฟังไม่ถึงห้านาที
เดี๋ยวก็จบ" ฉันทบอ ก่อนจะเดินนำรุ่นน้องเข้าไปในห้องของที่ปรึกษาชมรม

ใช่ มันก็คงเหมือนอย่างที่ผ่านมาแหละ

บรรยากาศในห้องดูปลอดโปร่งและน่าอัศจรรย์ในเวลาเดียวกัน คุณบอย
ยืนฟังโต๊ะกระจกของตัวเอง ชูดูสุททำให้เขาดูเป็นนักธุรกิจมากกว่าเป็น
ที่ปรึกษาของชมรมโรงเรียนมัธยมด้วยซ้ำ ก็แน่ล่ะเขาเคยเป็นถึงผู้ถือหุ้นของ
ค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ในประเทศนี่นา เห็นว่าผู้อำนวยการทุ่มเงินก้อนใหญ่
พอสมควรเพื่อให้คุณบอยมาดูแลวงดนตรีทุกวงในโรงเรียนอาคริวิทยา
ของเรา จากผลงานที่ผ่านมา ฉันต้องยอมรับเลยว่าเขาเป็นคนที่ตาถึงและ
มีความสามารถสูงคนหนึ่งเลยละ วงดนตรีรุ่นพี่หลายวงก็ถูกดันเข้าเป็นศิลปิน
ในสังกัดจนประสบความสำเร็จเยอะแยะไป

แต่วงแบล็กเวเฟอร์อย่างเรานะเหวอ อย่าไปหวังให้เสียเวลาเลย

"สวัสดีค่ะ/สวัสดีครับ"

"แบล็กเวเฟอร์" คุณบอยทัก "เชิญนั่ง"

เราทั้งสามคนนั่งลงตรงโซฟา คุณบอยเดินถือเอกสารในมือตามมา
นั่งไขว่ห้างบนโซฟาฝั่งตรงข้าม ท่าที่สบายๆ ของเขาทำให้ฉันรู้สึกสบายใจ
ตามไปด้วย

เห็นมั้ยว่าไม่มีอะไรที่น่ากังวลเลยสักนิด

"วันนี้มีการประชุมกับคณะกรรมการโรงเรียนเกี่ยวกับชมรมของเรา"
คุณบอยเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง "รู้ไหม่ยว่าวงแบล็กเวเฟอร์ไม่มีผลงานอะไรออกมา
เลยตั้งแต่ต้นเทอม นี่ก็ปาเข้ามาเดือนที่สี่แล้ว"

"รู้ค่ะ"

"ถ้าเทียบกับวงอื่นแล้วล่ะก็ วงของเธอยังตามหลังอยู่..." เขาเว้นจังหวะ
พอเห็นว่าฉันตั้งใจฟังเขาจึงพูดต่อ "...อีกเยอะ"

ฉันไม่เถียงเพราะมันเป็นความจริง

"ที่สำคัญ...วงของเธอยังหานักร้องนำไม่ได้"

"เรากำลังหาอยู่ค่ะ" ฉันตอบตามจริง

ใช่ว่าเราตั้งใจเมื่อไหร่ เราประกาศรับสมัครนักร้องนำอยู่ตลอด แต่

ไม่มีใครสนใจเลยต่างหาก จนใบประกาศนักร้องนำถูกประกาศจากชมรมอื่น ปิดทับ แล้วกลืนหายไปบนบอร์ดเรียบร้อย แรกๆ ฉันก็เอาประกาศไปติดเพิ่มทุกสัปดาห์ แต่หลังๆ เริ่มซีเกียจจึงปล่อยเลยตามเลย

หรือวงของเราจะโดนคำสาปอย่างที่เคยบอกนะ

"แต่ก็ยังไม่" คุณบอยพูดด้วยน้ำเสียงหนักใจ "ฉันเข้าใจว่านักร้องนำที่เหมาะสมกับวงมันหาได้ยากกว่าตอนตั้งวงใหม่"

อย่าว่าแต่นักร้องนำให้เหมาะสมกับวงเลย แค่หาสักคนมาสมัครตอนนี้ยังเป็นไปได้ยาก

"ฉันขอเข้าเรื่องเลยก็แล้วกันนะ"

"ได้ค่ะ"

ฉันตอบไม่เต็มเสียงเพราะกำลังใช้ลิ้นคุณหมากฝรั่งในปาก ก่อนจะเป่ามันออกมาเป็นลูกโป่งสีชมพู

"หลังจากไปคิดอย่างถี่ถ้วนแล้ว ฉันตัดสินใจให้เธอรับหน้าที่ร้องนำแทน" โพละ!

หมากฝรั่งระเบิดจนเปรี๊ยะรอบริมฝีปากทันทีที่คุณบอยชี้นิ้วมาทางฉัน ฉันหันซ้ายหันขวาเพื่อมองให้แน่ใจว่าไม่มีใครมายืนอยู่ข้างหลัง และใช้จริงๆ ด้วย ตำแหน่งที่คุณบอยชี้นิ้วมาคือหน้าฉันเต็มๆ

เดี๋ยวนะ...ร้องนำ? ฉันเนี่ยนะ!?

"ว่ายังงั้นนะคะ" ฉันถามย้ำ

นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่รู้สึกตื่นตัวในห้องนี้ และมันก็ไม่ใช่ว่าในทางที่ดีด้วย

"ซาซ่า ฉันจะให้เธอขยับขึ้นมาเป็นนักร้องนำของวง" คุณบอยย้ำอีกครั้ง ส่วนอันกับเคยก็ทำหน้าที่ไม่ต่างอะไรจากฉัน อาจจะอ้าปากกว้างกว่าด้วยซ้ำ

"แต่หนูเล่นกีตาร์นะคะ"

"มีนักร้องดังๆ หลายคนทั้งที่ร้องเพลงและเล่นกีตาร์ได้ในเวลาเดียวกัน ไม่ใช่เธอ เธอทำได้ทั้งสองอย่างเหมือนกันนะ ซาซ่า"

"หนูเป็นแค่นักร้องเสริม"

ปกติฉันแค่ร้องท่อนนานานา~ ลาลาลา~ อืมอืมอืม~ หรือมากที่สุดก็ร้องเป็นประโยคสั้นๆ หลังนักร้องนำร้องจบท่อนเท่านั้น

ในฐานะสมาชิกของวงฉันไม่เคยร้องเต็มเพลงเลยสักครั้งเดียว ย๊า!
ไม่สักครั้งเดียว! ส่วนที่แหกปากร้องในห้องน้ำไม่นับนะ

"ทีล้าคัณ...นักร่อนนำคนเก่าเป็นผู้ชายนะคะ"

"ฉันถึงบอกไว้ว่าฉันคิดมาดีแล้ว ฉันไปย่อนคูลีโออดิชั่น คลิปซ้อมของวง
และก็คลิปการแสดงงานวันเด็กที่โรงเรียนอนุบาลเมื่อหลายเดือนก่อนนั่น"
คุณบอยขยับมือมาประสานกันตรงหัวเขา "ซาซ่า น้ำเสียงของเธอแข็งแรงกว่า
ที่เธอคิดนะ ฉันเชื่อว่าเธอสามารถแบกวงแบล็กเวเฟอร์อยู่แน่นอน"

ฉันอีกอักไปทันที ทำไมสีหน้าและน้ำเสียงของเขาถึงดูมั่นอกมั่นใจ
ขนาดนั้นได้ละ ในเมื่อตัวฉันเองกลับเต็มไปด้วยความลังเล

"พวกนายว่าไง" คุณบอยหันไปถามความเห็นรุ่นน้องสองคนที่ยังคง
ทำหน้าซื่อโลกอยู่

"เอ่อออ..."

"อ่าา..."

อั้นกับเคย์ลากเสียงยาวเพราะยังคงซื่อกับคำสั่งของคุณบอยอยู่

"ฉันรู้ว่ามันปุปบับ แต่ก่อนจะตอบ ฉันจะให้พวกเธอดูนี่ก่อนละกัน"

กระดาษแผ่นหนึ่งถูกวางลงตรงหน้าเราสามคน มันคือรายงานมติ
การประชุมของชมรมดนตรี

ข้อความในนั้นมีรายชื่อวงดนตรีของโรงเรียนที่ถูกแบ่งเป็นสองกลุ่ม
กลุ่มแรกคือกลุ่มที่ถูกเพิ่มงบ กลุ่มที่สองคือกลุ่มที่ถูกตัดงบ

แน่นอนว่าชื่อวงแบล็กเวเฟอร์ของเราเด่นหราอยู่ในกลุ่มหลังชัดเจน
พินาศแล้วไง!

"ต้องมีอะไรเข้าใจผิดแน่ๆ"

ใช่ มันต้องมีอะไรผิดแน่ๆ ไม่ผู้อำนวยการโรงเรียนสับสน ก็คนที่
ทำเอกสารพิมพ์ชื่อวงผิดเนี่ยแหละ ถูกตัดงบจั้นเหวอ นี่มันเรื่องคอขาดบาดตาย
เลยนะ

ตึกกิจกรรมของเรากำลังอยู่ในช่วงปิดปรับปรุง ทำให้วงดนตรีต้อง
กระจัดกระจายออกไปหาที่ซ้อมนอกสถานที่ และค่าใช้จ่ายในการซ้อมมันต้องมี
แน่นอน ถึงแม้ว่าวงของเราจะไม่ค่อยได้ซ้อมเป็นทุนเดิมอยู่แล้วนะนะ แต่

มาถูกดัดแบบนิ้วของฉันก็เสียผลประโยชน์แน่ะสิ

"ไม่มีอะไรผิดพลาดทั้งนั้น การตัดสินใจในกระดาดแผ่นนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ฉันรู้ว่าที่ผ่านมาของพวกเธอต้องเจอเรื่องอะไรมาบ้าง แต่สำหรับคนที่อยู่ตำแหน่งสูง เขามองแค่ภาพรวมและผลลัพธ์ที่ออกมาเท่านั้น"

"..."

"วงพวกเธอกำลังหมดไฟ หมดแพชชันในการเล่นดนตรีไปแล้ว ฉันไม่อยากให้มันกินเวลาไปเต็มทอมหรือคณะ ในขณะที่วงอื่นๆ กำลังก้าวหน้า"

คุณบอยเอนตัวพิงผนังโซฟาด้วยท่าที่สบายๆ อีกครั้ง แต่คราวนี้พวกเราสามคนไม่มีใครรู้สึกสบายทั้งนั้น คำพูดจากปากเขาทำให้รู้สึกอึดอัดเหมือนผนังห้องเริ่มบีบตัวเข้ามา ฉันกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก

"ถ้าจะเปรียบให้เห็นภาพชัดเจนก็คือ...วงของเธอกำลังตะเกียกตะกายอยู่กลางทะเล เพราะฉะนั้นการที่ฉันตัดสินใจให้เธอขึ้นมาเป็นนักร้องนำของวงแบล็กเวเฟอร์ หมายความว่าฉันกำลังชี้ช่องทางรอดให้พวกเธอหรือถึงขั้นยื่นห่วงยางเพื่อช่วยชีวิตพวกเธอเลยนะ"

คุณบอยคลี่ยิ้มพอใจเมื่อเห็นว่าเราสามคนทำท่าคิดหนัก

ใช่ บรรยายภาคเติมไปด้วยความตึงเครียดและความกดดัน จนฉันอยากจะเดินหนีไปเปิดหน้าต่างสูดอากาศหายใจให้รู้แล้วรู้รอด

"เอาละ ไหนบอกซิว่า...พวกเธอจะยอมให้วงของเธอจมดิ่งหายลงไปในห้องทะเลหรือจะรับห่วงยางช่วยชีวิตที่ฉันส่งให้ดีล่ะ..."

นี่มันมัดมือชกกันชัดๆ

ฉันโวยวายในหัวแบบนี้เป็นร้อยครั้งนับตั้งแต่ก้าวออกมาจากห้องของคุณบอย

วงแบล็กเวเฟอร์ของเรากำลังจะถูก ผอ. ตัดหางปล่อยัด เพราะการที่ขาดตำแหน่งนักร้องนำมานานหลายเดือนทำให้วงของเราหยุดชะงักและไม่มีผลงานอะไรสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนทั้งนั้น ที่ปรึกษาชมรมอย่างคุณบอยจึงแนะนำให้ฉันขึ้นมาเป็นนักร้องนำของวงแทน

แน่นอนว่าฉันปฏิเสธ...ในใจ

แต่สมาชิกคนอื่นๆ ดันเห็นด้วยกับคุณบอยเนี่ยละสิ
'ผมเชื่อว่าพี่ชาซ่าทำได้อยู่แล้ว' << อัน
'เคยบอกแล้วไงว่าผมชอบน้ำเสียงของพี่' << เคย์
'พี่ทำได้ดีกว่าไอ้نگักร้องคนเก่าเสียงเครื่องนั่นอยู่แล้ว' << อัน
'God Chacha!' << เคย์
'พี่คือความหวังของวง!!' << ทั้งสองคนประสานเสียงกัน
แล้วฉันจะทำได้ละ สายหน้าก็แล้ว นังม่อนน้ำลายจนหมากฝรั่งจืดชืด
ก็แล้ว แต่สุดท้ายฉันทนต่อความกดดันไม่ไหว จนต้องตอบออกไปอย่าง
ไม่เต็มเสียงว่า

'หนูขอเวลาไปคิดดูก่อนนะคะ'
นั่นแหละ ฉันถึงรอดจากสถานการณ์น่าระอึกระอวนนั้นมาได้
ฉันเดินเบียดเสียดผู้คนออกจากขบวนรถไฟฟ้าเมื่อถึงสถานีที่อยู่
ใกล้บ้านตัวเอง พอหลุดออกมาจากกลุ่มคนฉันถึงกลับมาหายใจได้เต็มปอด
อีกครั้ง

เฮ้อ ไม่ชอบความแออัดในช่วงเวลาเร่งด่วนแบบนี้เลย
หลังจากลงมาจากสถานีรถไฟฟ้า ฉันก็เจอกับร้าน 'Cookie Everyday'
มันเป็นร้านคุกกี้เล็กๆ ตั้งอยู่ริมถนนใหญ่ ตัวร้านทำจากไม้สีอ่อน มีกระถาง
ต้นไม้เล็กๆ ถูกวางเรียงไปตามความยาวของร้าน ด้านหน้าร้านเป็นกระจก
เต็มบานที่ถูกผ้าม่านสีครีมลายดอกเดซี่ปิดทึบไว้ บ่งบอกว่าวันนี้ร้านปิด
ฉันดันประตูไม้สีอ่อนเข้าไปด้านในโดยไม่สนใจว่าจะมีป้าย 'Closed' แขนงอยู่

แน่สิ เพราะนี่มันร้านของครอบครัวฉันไงละ
กร๊ิงๆ
เสียงกระดิ่งตรงประตูทางเข้าเรียกให้พ่อวิ่งออกมาหาฉันอย่างรวดเร็ว
"ชาซ่า~!!" พ่อในชุดผ้ากันเปื้อนอ้าแขนกว้างเตรียมกอดฉันเต็มที่
"ลูกกลับมาแล้ว"

"หนูโตแล้วนะคะ" ถึงจะบอกไปแบบนั้น แต่ฉันก็ยอมให้พ่อกอดและ
หอมแก้มอยู่ดี "แล้วแม่ล่ะ"

"อบขนมอยู่ในครัวนะ"

"อบขนม? ตอนนีเ็นี่นะ"

"ต้อนรับแขกไง"

"ทำไมไม่เอาคุกกี้ในร้านต้อนรับล่ะ"

"ไม่ได้หรอก ครึ่งนี้มันต้องพิเศษหน่อยเพราะพวกเราไม่ได้เจอกันตั้งห้าปีเชียวนะ"

"ห้าปีเลยเหรอ" ฉันทวนเสียงสูง

"ถูกต้อง"

"ใคร..."

"อ๊ะ พ่อต้องรีบไปช่วยแม่อบขนมแล้วละ" พ่อชิงวิ่งหนีฉันทกลับเข้าไปในครัวก่อนที่จะฉันทจะได้ถามอะไรออกไป นี่พ่อกำลังทำตัวเหมือนเก็บความลับระดับชาติงั้นแหละ

ฉันททำปากยื่นเดินตามหลังพ่อเข้าไปในครัวและสวมกอดแม่ที่กำลังบีบแป้งคุกกี้ใส่ถาดอยู่ตรงเคาน์เตอร์ หากมองดีๆ แล้วนี่มัน...

"ไวท์ช็อกแอนด์ราสเบอร์รี่หรือคะ"

"ใช่จ้ะ"

"วันนี้แม่ทำคุกกี้ที่ขายเฉพาะเทศกาลคริสต์มาสด้วย? แหะวันนี้คือใครกันแน่"

แม่ไม่ยอมตอบฉันทในทันที แต่เลือกที่จะหันไปมองหน้าพ่อเป็นเชิงถามความเห็น

"อะไรกัน แม่ก็อีกคนหรือเนี่ย"

"เอาน่า เตี่ยลูกก็รู้เองแหละ" แม่ตอบ

"โอเค หนูยอมแพ้" ฉันทยกมือขึ้นเหมือนผู้ร้ายที่ยอมจำนนต่อตำรวจ ยากกว่าไปก็เท่านั้นแหละ เพราะสองคนนี่ไม่มีทางจะยอมบอกฉันทง่าย ๆ หรอก เล่นสามัคคีปิดบังความลับกับฉันทขนาดนี้

"รีบไปล้างมือแล้วไปช่วยพ่อเตรียมสลัดได้แล้ว" แม่หัวเราะพร้อมกับดูนาฬิกาข้อมือ "แขกของเราน่าจะมาถึงในอีกสิบห้านาทีนี้"

"รับทราบค่ะ~" ฉันทขานรับเสียงยานคางพร้อมกับเดินไปล้างมือตามที่แม่บอก

ออกๆ

และเป็นอย่างที่แม่พูดจริงๆ สิบห้านาทีต่อมาเสียงออกหน้าร้านก็ดังขึ้น
ฉันที่กำลังจัดจานสลัดอยู่ถึงกับชะงักมือทันที ในขณะที่พ่อกับแม่หันมองหน้ากัน
อย่างมีพิรุณ

"ซาซ่าออกไปรับแขกสิ"

"พ่อกับแม่ไม่ยอมบอกหนูว่าแขกเป็นใคร แต่จะให้หนูออกไปรับเนี่ยนะ"

"คำตอบของลูกรออยู่หน้าร้านนี่ไง" พ่อยิ้มร่า

"รีบล้างมือแล้วออกไปรับสิ อย่าปล่อยให้แขกรอนาน" แม่เสริม

ฉันที่กำลังจะอ้าปากเถียงถึงกับต้องกลืนคำพูดลงคอ ยอมทำตาม
ในที่สุด

"ค่าๆ รับทราบค่า"

เอาเถอะ รับทำอะไรก็ได้รับจบบๆ เพราะฉันมีเรื่องขมรมให้ต้องคิดอีกคืบนี้
ระหว่างที่ฉันกำลังเดินไปหน้าร้านเสียงออกก็ดังขึ้นอีกครั้ง

ตรงประตูกระจกมีเงาของผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่

ผู้ชายที่ไม่ได้เจอมาห้าปี ฉันยังนึกไม่ออกเลยว่าเขาคนนั้นจะเป็นใคร
ตอนที่กำลังเอื้อมมือไปปลดล็อกประตู จู่ๆ หัวใจของฉันก็เต้นไม่เป็นจังหวะ
ขึ้นมาซะงั้น ฉันส่ายหัวไล่ความรู้สึกพวกนั้นออกไป ก่อนจะเปิดประตูออก
เผยให้เห็นผู้ชายวัยกลางคนยืนรออยู่

"...สวัสดีค่ะ"

ฉันกล่าวทักทายอย่างไม่เต็มเสียงเท่าไร เพราะสมองกำลังประมวลผล
ใบหน้าของผู้ชายวัยกลางคนที่ยืนอยู่ใกล้ตัวเองมากที่สุด

ใบหน้าอวบอิมดูใจดี ดวงตาที่คุ้นเคย รอยยิ้มที่เป็นมิตรสุดๆ ทำให้ฉัน
อ้าปากค้าง

"หนูซาซ่า! ชายวัยกลางคนเบิกตากว้าง "โตเป็นสาวขนาดนี้เชียวหรอ!"

"ละ... ลูกคุณ"

"นึกว่าจะจำลุงไม่ได้แล้วซะอีก"

"จำ... ได้สิคะ"

เพิ่งจำได้เมื่อตอนที่ลุงยิ้มเลาะละคะ

ลุงทุนคือลุงข้างบ้านตอนที่ฉันยังอยู่บ้านเก่า เขาอาศัยอยู่กับลูกชายสองคน พ่อกับแม่ชอบชวนลุงทุนมาทานข้าวที่บ้านบ่อยๆ ทำให้ครอบครัวของเราสองคนสนิทกันและ...

เดี๋ยวนะ ลุงทุนมีลูกชายด้วยนี่นา

ใบหน้าของเด็กผู้ชายคนหนึ่งเริ่มประกอบเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาในความทรงจำ แต่ก่อนที่จะนึกออก ลุงทุนก็พูดขึ้นมาเสียก่อน

"ส่วนนี้...เงิน"

ลุงทุนขยับตัวหลบ เผยให้เห็นชายหนุ่มอีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างหลัง

"ลูกชายของลุงเอง"

ฉันรู้เลยว่าตัวเองตกใจมากแค่ไหนและรู้ว่าตัวเองกำลังอ้าปากค้าง หัวใจหล่นวูบไปกองกับพื้น ก็เพราะแบบนี้ฉันถึงไม่ชอบเซอร์ไพรส์ล่ะ!

เงินมีเส้นผมสีช็อกโกแลตซึ่งด้านหน้าทั้งตัวเหนือคิ้วเข้ม ดวงตาชั้นเดียว สีคาราเมลลุ่มลึกและเย็นชา เขาเป็นลูกครึ่งไทย-ฮองกงที่มีผิวหน้าเนียนละเอียด ใบหน้าของเขานิ่งเฉยเหมือนมีคำว่ารักสันโดษแปะอยู่กลางหน้าผาก

บ้าจริง นี่เขาสูงขึ้นกว่าครั้งสุดท้ายที่เห็นเยอะเลย เขาเหมือนโปเกมอนที่กลายร่างเป็นเงินเวอร์ชันใหม่ยังงั้นเลยล่ะ แต่เสื้อเชิ้ตแขนสั้น เนกไท สีม่วงเข้มลายตาราง กางเกงขายาวสีเทาที่เขาสวม นั้นมันยูนิฟอร์มของโรงเรียนที่พัฒนา อริของโรงเรียนฉันไม่ใช่เหรอ!

"หนูซาซ่าจำเงินได้ใช่ไหม"

"จะ...จำได้ค่ะ"

ฉันตอบตะกุกตะกัก ในขณะที่เงินมองหน้าฉันนิ่งๆ ไร้ความรู้สึกเหมือนที่เคยเป็น ไม่สิ ความรู้สึกเดียวที่เขาแสดงออกมาตอนเห็นฉันคือความเบื่อหน่าย เหมือนเด็กที่นั่งจ้องผักสีเขียวในจานอาหารตัวเอง

"ตอนเด็กสนิทกันมากเลยไม่ใช่เหรอ"

ฉันกลืนน้ำลายลงคอ พร้อมกับภาพวัยเด็กที่ย้อนกลับเข้ามาในสมองอย่างรู้หน้าที่ เหมือนฉันเริ่มขึ้นนั่งไทม์แมชชีนย้อนเวลากลับไป

ช่วงเวลาที่เราเคยผ่านมามีด้วยกันชัดเจนขึ้น

รวมถึง...ครั้งสุดท้ายที่เราเจอกันซึ่งฉันไม่อยากจำมันมากที่สุด
'ฉันจะให้คุกกี้ชิ้นนี้กับเธอ เป็นสิ่งยืนยันว่าเราจะต้องได้เจอกันอีก
แน่นอน'

ใช่ค่ะ เราสองคนเคยสนิทกันมาก...มากจนฉันไม่อยากจะเจอหน้าจิดๆ
ของหมอนี่อีกเลย

2

สล็อตซ็อกโกแลตชิพ

เรื่องมันมีอยู่ว่าตอนที่ครอบครัวของฉันยังอยู่บ้านหลังเก่าแถว
ชานเมือง เรามีเพื่อนบ้านที่ค่อนข้างสนิทกันนั่นก็คือลุงทุน ลุงทุนย้ายมาอยู่
ข้างบ้านฉันพร้อมกับลูกชายซึ่งก็คือเงินหลังจากที่สูญเสียภรรยาชาวฮ่องกงไป
การที่ผู้ใหญ่สนิทกันทำให้ฉันกับเงินพลอยสนิทกันไปด้วย

เราสองคนเล่นด้วยกันบ่อย ฉันไม่ค่อยได้เล่นอะไรที่มันดูเป็นผู้ใหญ่
เท่าไร เล่นขายของ เล่นตุ๊กตานะเหรอ ไม่ใช่ฉันเลยสักนิด ฉันชอบเล่นต่อสู้อยู่
มากกว่า ฉันหมายถึงต่อสู้จริงๆ แน่แน่นอนว่าเงินรับบทเป็นกระสอบทรายไม่กี่
ตัวร้ายที่ถูกฉันเตะต่อยหรือจับทุ้มลงพื้น เขาเป็นคนเสียบๆ สิ่งให้ทำอะไรเขาก็กิน
ทำตลอดโดยไม่หือไม่อือทั้งสิ้น เหมือนกับคำพูดของเขาเป็นทรัพยากรที่มีจำกัด
ต้องคอยใช้อย่างระมัดระวังอะไรเทือกนั้น ผิดกับฉันที่เป็นคนพูดเก่ง
พูดจนพ่อกับแม่ต้องหาขนมมายัดปากเพื่อให้หยุดพูด

นั่นแหละข้อดีที่ทำให้ฉันยอมเล่นกับเขาเป็นประจำ

ต่อมาลุงทุนต้องย้ายไปทำงานที่ฮ่องกงกะทันหัน เขากับเงินจึงย้ายไป
อยู่ที่นั่น ส่วนครอบครัวฉันก็ย้ายบ้านมาเปิดร้านคุกกี้ในเมือง

กาลเวลาผ่านไปถึงห้าปีโดยที่พวกเราไม่ค่อยได้ติดต่อกันเหมือนเก่า
ต่างคนต่างมีหน้าที่ที่ต้องทำ

จนกระทั่งเมื่อสองวันก่อนพ่อเจอลุงทุนที่สนามบินโดยบังเอิญเนียแหละ
ถึงทำให้รู้ว่าเขาย้ายกลับมาอยู่ที่ไทยได้สองปีแล้วละ

"ตกใจใช่ไหมละ" พ่อกระซิบถามฉันตอนที่เราสองคนเดินเข้ามาในครัว

เพื่อยกอาหารมือเย็นไปเสิร์ฟ ในขณะที่แม่นั่งคุยอยู่กับแขกตรงโต๊ะกินข้าว

"นิดหน่อยค่ะ"

"ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะ ไม่ดีใจที่ได้เจอลูกคุณเหรอ"

"ดีใจสิ แต่..."

"ลูกกับเงินไม่ถูกกันเหรอ" พ่อขมวดคิ้วสงสัย

"เปล่าค่ะ หนูแค่ทำตัวไม่ถูก"

"อะไรกัน ตอนเด็กเห็นสนิทกันจะตายไป ชอบวิ่งไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด"

วิ่งไปไหนมาไหนด้วยกันที่พอพูดถึงก็คือฉันวิ่งไล่เตะเงิน

"ก็ใช่ แต่ตอนนี้ไม่สนิทกันแล้ว"

"พอลูกคุณนั้นมัวทำอะไรกันอยู่!" เสียงตะโกนของแม่ทำให้ฉันสะดุ้งเล็กน้อย "เราจะกินมือเย็นกันวันนี้นะ"

"กำลังไปค่ะ~"

ฉันลากเสียงตอบกลับพร้อมกับยกชามสลัดออกไปตั้งบนโต๊ะกินข้าว โดยพยายามไม่มองไปทางเงินเลยแม้แต่นิดเดียว

ยิ่งเห็นหน้าเขา เหตุการณ์เก่าๆ ก็ยิ่งหวนคืนมา

จากนั้นเราทั้งหมดก็เริ่มมือเย็นกัน อาหารในวันนี้คือสเต็กเนื้อนุ่มหมักด้วยสูตรเฉพาะของแม่ ขนมอบกระเทียม สลัดผักที่อยู่ตรงกลางโต๊ะ ทุกอย่างอร่อย แต่ติดตรงที่ว่าบรรยากาศมันน่าอึดอัดเนี่ยล่ะสิ

หรือว่าจะมีแค่ฉันคนเดียวที่รู้สึกแบบนี้ล่ะ

"ถ้าเจอเงินข้างนอกน่าจะจำไม่ได้แน่ๆ" แม่บอก "สูงขึ้น แถมหล่อขึ้นขนาดนี้"

"ผมแค่โตขึ้นนะคะ" เงินตอบด้วยน้ำเสียงนอบน้อม

จิบๆ << ฉันตั้งหน้าตั้งตาค้นเนื้อบรอนซ์

"เห็นพี่คุณบอกว่าตอนนี้เป็นนักไวโอลินไปแล้วนี่นา เก่งสุดๆ ไปเลย" พ่อยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ" เงินยิ้มและจิ้มชิ้นสเต็กเข้าปากด้วยท่าที่ถ่อมตัว

กริ้วมาๆ << ฉันกัดขนมปังกระเทียมคำโต

"ตอนอยู่ที่นู่นเงินก็พอจะแข่งแล้วได้รางวัลติดไม้ติดมือมาบ้างนะ"

ลุงทุนเสริม "พอกลับมาไทยก็เลยให้เรียนไวโอลินที่อินทูเดอะวูดส์เพิ่มเติม"

"ได้ข่าวว่าที่สถาบันนั้นมีแต่คนเก่งๆ ทั้งนั้นเลยนี่" แม้มีท่าทางตื่นเต้น
ขึ้นมาทันที

ตัดภาพมาที่ฉัน ถึงจะเห็นว่าทำเป็นนั่งเฉยฝึกโน้ตอยู่บนเบาะนี้ แต่
ข้างในกำลังหุ้ผึ้งอยู่นะสิ

Into the Woods (อินทูเดอะวูดส์) สถาบันดนตรีแห่งนี้มีชื่อเสียง
ในประเทศไทยอย่างมาก เพราะนอกจากเปิดเป็นโรงเรียนสอนดนตรีแล้ว
อินทูเดอะวูดส์ยังตีตลาดวงการบันเทิงด้วย ทั้งมีเด็กฝึกเป็นของตัวเอง ทั้งมี
นักแสดงในสังกัด ผู้ปกครองส่วนมากจึงมักส่งลูกหลานให้มาฝึกค้นหาตัวเอง
ที่นี่ตั้งแต่เล็กๆ

"ใช่ครับ แต่การแข่งขันก็สูงมากด้วย" เงินตอบ "แถมยังซ่อมหนัก
เล็กเรียนเสร็จผมต้องรีบไปซ้อมไวโอลินที่สถาบันต่อ"

"ขยันแต่เด็กเลย ไม่เหมือนซาซาทิเล็กเรียนก็เอาแต่ไปสิงอยู่ตามตู้เกม"

ฉันถลึงตาโตไปทางพ่อ ส่วนอีกฝ่ายกลับทำท่าไม่รู้ร้อนรู้หนาว

พ่อชมลูกคนอื่นต่อหน้า ฉันยอมได้ แต่จะมาว่าลูกสาวตัวเองต่อหน้า
คนอื่นแบบนี้ ฉันยอมไม่ได้

"หนูก็ซ้อมกับวงดนตรีของหนูออกจะบ่อยนะ" ฉันว่า

จังหวะนั้นเองที่ฉันเผลอไปสบสายตากับหนุ่มผมสีช็อกโกแลตที่นั่งอยู่
ฝั่งตรงข้าม เพียงแค่เสี้ยววินาทีเท่านั้นฉันก็รีบหลบตาลงนั่งเฉยฝึกเหมือนเดิม

"หนูซาซามิวงดนตรีด้วยเหรอ" ลุงทุนทำหน้าสนใจ

"ใช่ค่ะ..."

"แต่ตอนนั้นสมาธิไม่ครบนะ" พ่อเสริม

"พ่อ" คราวนี้ฉันกดเสียงต่ำ

"พ่อพูดความจริงนี่"

ฉันรู้ว่าพ่อพูดความจริง แต่จะพูดต่อหน้าคนอื่นแบบนี้ไม่ได้ ฉันละอาย
ขอเวลาก่อนแล้วลากพ่อไปคุยที่ครัวให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย

"อันที่จริงที่ปรึกษาชมรมยื่นข้อเสนอให้หนูเป็นนักร้องนำแทนคนเก่า"
ฉันทบ

"นั่นเป็นข่าวดีไม่ใช่เหรอ" แม่หันมาพูดบ้าง

"แต่หนูยังไม่ตอบตกลงหรือกะนะ ขอเก็บเอามาคิดก่อน"

"ทำไมล่ะ" พ่อถามเสียงดัง

ฉันเลือกที่จะจิ้มมะเขือเทศเข้าปากแทน ไม่รู้ว่าจะตอบคำถามพ่อ
ออกไปยังไงดี ระหว่างฉันซีเกียจหรือฉันไม่มั่นใจในตัวเอง

มันอาจฟังดูตลกที่ผู้หญิงท่าทางกระซอกโงกฮาก พูดเสียงดัง ทั้งยังข้อมผม
สีน้ำตาลอ่อนประกายชมพูอย่างฉันจะมีความรู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง แต่
เรื่องนั้นมันทำให้ฉันรู้สึกแบบนั้นจริงๆ และฉันอายเกินกว่าจะพูดมันออกไปตรงๆ

อย่าลืมนะ การเป็นนักร้องนำถือเป็นเรื่องใหม่สำหรับฉันเลยนะ

"ลุงเคยได้ยินหนูซาซ่าร้องเพลงตอนเด็กนะ เสียงเพราะจะตาย ลุงยังเคย
บอกพ่อหนูเลยว่าถ้าหนูเป็นนักร้องน่าจะรุ่ง ลูกก็เคยได้ยินซาซ่าร้องเพลง
ใหม่ย่ะ" ลุงก่นถามลูกชายตัวเอง

และนั่นก็ทำให้ฉันกับเขินสบตากันเป็นครั้งที่สอง ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่
แค่ฉันคนเดียวแล้วละที่รู้สึกอึดอัดในเวลานี้นะ

"คิดว่าเคยนะ" เขาตอบแบบสำรวจ

พอกับแม่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่จนฉันทำตัวไม่ถูก และก่อนที่พ่อจะได้
พูดอะไรต่อ ฉันก็รีบโผล่ขึ้นมาเสียงดัง

"โอ๊ะ! แม่บอกลูกก็ได้ด้วยไม่ใช่เหรอ"

"จริงด้วย วันนี้น้าอบคุกกี้ไวท์ช็อกแอนด์ราสเบอร์รี่ของโปรดหนูเงินไว้ให้
ด้วยนะ" แม่บอก ส่วนฉันก็ทำเป็นยิ้มตาม ทั้งที่ข้างในนึกหมั่นไส้เขาอยู่ไม่น้อย
ที่แม่ถึงขั้นอบคุกกี้ซึ่งมีขายเฉพาะเทศกาลคริสต์มาสมาต้อนรับแบบนี้

"ขอบคุณครับ"

"งั้นเดี๋ยวหนูไปเอามาให้ละ"

ฉันยัดสลัดเข้าปากคำโต ก่อนจะลุกพรวดแล้วเดินถือจานหนีไปทาง
ห้องครัวทันที ความจริงยังกินไม่อิ่มหรอก แต่หาเรื่องหนีออกมาจากโต๊ะอาหาร
ก็เท่านั้น

เฮ้อออ อึดอัดจนอกจะระเบิดอยู่แล้ว!

เห็นหน้าอิตาจินที่ไร ความทรงจำตอนเด็กก็วิ่งย้อนกลับมาทุกที และแต่ละครั้งมันก็ยิ่งชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ฉันจะไม่รู้สึกแบบนี้เลยถ้าหากวันสุดท้ายที่เราเจอกันเมื่อห้าปีก่อนฉันไม่ได้ไปทำเรื่อง 'น่าอาย' เอาไว้นะ

ตอนที่ฉันร้องไห้จะเป็นจะตายหลังจากที่รู้ว่าเขาต้องย้ายไปอยู่ฮ่องกง และตอนที่เขาสวม...

"มีอะไรให้ฉันช่วยมั้ย"

ฉันสะดุ้งโหยงตอนที่เสียงห่มใหญ่ดังขึ้น พอหันไปมองก็ยิ่งตกใจมากกว่าเดิมเมื่อเห็นผู้ชายผมสีช็อกโกแลตยืนอยู่ข้างๆ

"เอ่อ...ไม่มีอะไร แค่...แค่..." ฉันเกาหัวแกรกๆ หันซ้ายหันขวามองหาสิ่งที่ตัวเองกำลังจะทำ

"เธอบอกว่าจะมาเอาคุกกี้"

"อ้อ ใช่! คุกกี้" ฉันดีดนิ้วแล้วรีบกระโดดไปยืนอยู่หน้าภาตคุกกี้ที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์ไม้

คุกกี้ใจที่ช็อกที่มีสีแดงอมชมพูของราชเบอร์ดีดูน่ารับประทาน ปกติฉันคงแอบหยิบเข้าปากไปแล้วละ ติดอยู่ที่คราวนี้มีเงาส่งใหญ่ยื่นมองอยู่จากข้างหลังเนียนะสิ

ไม่ได้นะ ซาซา! เธอต้องตั้งใจ จะมาทำตัวเด๋อดำต่อหน้าคนอื่นไม่ได้เด็ดขาด โดยเฉพาะเด็กพายเผือกอย่างเขา

เอ่อ...พายเผือกคือฉายาของเด็กโรงเรียนที่พัฒนาไหงละ เพราะเด็กโรงเรียนนั้นนอกจากจะรอบรู้เรื่องตำราเรียนแล้ว พวกเขายังรอบรู้เรื่องชาวบ้านอีกด้วย ถ้าถามฉันนะ คำว่าเผือกมันต้องมาจากการชอบสอดรู้สอดเห็นผสมกับสีประจำโรงเรียนนั่นแหละ

ในขณะที่เดียวกัน เด็กโรงเรียนนั้นก็ตั้งฉายาให้โรงเรียนฉันเหมือนกันว่า แยมส้ม

นึกแล้วก็โมโห เด็กพวกนั้นมองเราเป็นแค่แยมจั่นเหรอ หยามกันชัดๆ ถึงเป็นแยมแต่ก็ทำให้ปากแตกได้นะจะบอกให้ ฮึ้ย!

"แล้วฉันต้องทำอะไร" เขาถาม

ฉันกระแอมกระไอและขยับไปล้างมือที่อ่างด้วยท่าทางขุ่นแฉง "นายกำลังมือให้สะอาด แล้วมาช่วยฉันหยิบคุกกี้ในถาดใส่จาน แค้นใจเอง"

"โอเค"

จากนั้นร่างสูงก็ยอมทำตาม เขาเช็ดมือกับผ้าที่แขวนไว้เหนืออ่างล้างจาน ก่อนจะเดินมายืนข้างฉันที่กำลังหยิบคุกกี้ตรงเคาน์เตอร์

"เบาๆ มือด้วยนะ เดี่ยวนายจะทำมันแตก" ฉันเตือน

"อืม"

บทสนทนาของเราสองคนหยุดลงแค่นั้น เราทั้งสองใจจดจ่อกับคุกกี้สีน้ำตาลทองในถาดโดยที่ไม่มีใครพูดอะไรออกมา

ฉันได้ยินแต่เสียงลมหายใจของเขา กลิ่นโคลญี่ที่ลอยมาแตะจมูกนั้นทำให้ฉันอดคิดถึงกว่านั่งอยู่ตรงโต๊ะอาหารซะอีก จะว่าไปแล้วท่าทางเรียบร้อยของเขาก็กดูเหมาะกับเป็นเด็กพายุเผือกอยู่ล่ะ

จังหวะที่เรากำลังหยิบคุกกี้บนถาดอยู่นั่นเอง ก็เหมือนมีเจ้ากรรมนายเวรเล่นงานฉันด้วยการทำให้เราสองคนเลือกหยิบคุกกี้ชิ้นเดียวกันโดยไม่ได้ตั้งใจ และนั่นแหละ มันทำให้มือของเราสองคนสัมผัสกัน

ฉันสะดุ้งโหยงเหมือนถูกไฟช็อตและรีบชักมือหนี ในขณะที่อีกฝ่ายทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาหยิบคุกกี้ชิ้นนั้นไปวางบนจานตามปกติ

ใครกันที่ตกใจจนโอเวอร์เกินเหตุ...ฉันนะสิ น่าอายชะมัด!

"เหมือนไฟฟ้าสถิตในครัวจะเยอะมากแฮะ" ฉันพูดเพื่อกลบเกลื่อนเรื่องเมื่อกี้และหยิบคุกกี้ต่อ ต้องทำให้เขาเห็นว่าฉันปกติดี ฉันไม่เป็นไร ฉันสบายดี แต่มือสั่นมากจ้า "เอ่อ...นายเป็นไงบ้าง"

"ก็ดี"

"..."

"..."

อะ? ทำไมจบง่ายแบบนี้ล่ะ!?

ความเสียบยี้ดยาวออกไป จนกระทั่งเงินเป็นฝ่ายทำลายมันด้วยน้ำเสียงทุ้มใหญ่ของเขา

"แล้วเธอล่ะ"

"ก็...สบายดี" ฉันตอบสั้นๆ

จากนั้นก็...

"..."

"..."

มีแต่ความเงียบ มีแต่เสียงลมหายใจ มีแต่กลิ่นโคโลญของเขา

โอเค ถ้าเขาไม่คุยฉันก็ไม่คุย ซึ่งมันก็ดีแล้วล่ะ เพราะฉันขี้เกียจชวนหมอนี่
คุยให้เสียเวลา ปกติแล้วเขาเป็นคนพูดน้อยจะตาย รวากับถ้าพูดมากไป
มันจะเกิดเรื่องร้ายๆ ขึ้น

หลังจากย้ายคุกก็มาจัดใส่จานเรียบร้อย ฉันกับเงินก็เดินถือกลับไป
เสิร์ฟที่โต๊ะอาหาร

"ดูสิๆ ชาชาดูตัวเล็กไปเลยตอนที่ยื่นข้างเงิน" พ่อทักจนแม่กับลุง
หันมอง

"จริงด้วย เมื่อก่อนสองคนนี่ยังตัวเท่าๆ กันอยู่เลย ตอนนี่ชาชาสูงแค่
หัวไหล่ของเงินเอง" แม่เสริม

ฉันเหลือบมองคนข้างๆ ซึ่งก็จริงอย่างที่พ่อกับแม่พูด เขาตัวสูงขึ้นมาก
ยิ่งมายืนใกล้กันแล้วยิ่งดูสูงเข้าไปใหญ่

ตอนแรกฉันคิดว่าจะหยิบคุกกี้หนึ่งชิ้นแล้วหนีขึ้นห้องไป แต่นั่นก็ดูจะ
เสียมารยาทมากไปหน่อย จึงทำเป็นนั่งแทะคุกกี้เงียบๆ และปล่อยให้ผู้ใหญ่
ได้พูดคุยกัน

ต่างฝ่ายต่างเล่าเรื่องห้าปีที่หายไป เรื่องงาน และหนีไม่พ้นเรื่องลุง

ลุงถามบอกว่าอีกสองวันเขาจะต้องบินไปคุมโปรเจกต์ที่ฮ่องกงเป็น
ระยะเวลาหนึ่งเดือน พ่อจึงอาสาว่าจะคอยดูแลเงินไว้ระหว่างที่ลุงไม่อยู่
ฉันแอบกลอกตาเบาๆ นี่ฉันต้องเจอหน้าหมอนี่อีกงั้นหรือ

ชั่วโมงต่อมาลุงเป็นฝ่ายขอตัวกลับบ้านก่อน ไม่งั้นพ่อของฉันคง
ชวนคุยยาวยันเช้าแน่ๆ

"กลับกันดีๆ ละ" พ่อบอกตอนที่เดินมาส่งลุงกับเงินที่หน้าร้าน

"ขอบคุณสำหรับอาหารนะ ไว้หลังกลับมาจากฮ่องกงเมื่อไหร่ฉันจะ
พาไปเลี้ยงบ้าง"

"ได้เลย ระหว่างที่พี่อยู่ฮ้างคนเดียวผมจะช่วยดูแลเงินให้เอง" พ่อบอก
"ไม่เห็นต้องลำบากเลย" ลุงกุนโบกมือ
"ไม่เป็นไรๆ เงินก็เหมือนกับลูกชายผมอีกคนนั่นละ" พ่อตอบว่าเงินปุๆ
"อีกอย่างพี่จะได้สบายใจด้วย"
"ถ้าฉันก็ฝากด้วยละกันนะ"
"ไม่ต้องห่วงเลย เดี่ยวฉันจะให้ซาซาช่วยดูแลอีกแรง" แม่เสนอ
เดี๋ยวก่อนๆ มีใครถามฉันสักคำรึยัง ทำไมทุกคนคิดเอง พุดเอง ตกเอง
แล้วลากแขนฉันเข้าไปร่วมวงด้วยแบบนี้เนี่ย ฮือออ แต่ฉันจะทำอะไรได้ละ
นอกจากยืนยิ้มเหงือกแห้งแบบนี้
"ฉันฉันกับลูกไม่รบกวนแล้วนะ ขอตัวเลยแล้วกัน"
"สวัสดิ์ค่ะ ลุงกุน" ฉันยกมือไหว้
"ไว้เจอกันอีกนะ หนูซาซา" ลุงกุนยิ้ม "ลุงฝากเจ้าเงินด้วยละกัน"
ฉันเลื่อนสายตาไปหยุดที่เงิน ส่วนเขาก็มองฉันนิ่งเหมือนเดิม ไร้อารมณ์
ไร้ความรู้สึก
"ได้เลยค่ะ อะๆ"
"เชื้อมือซาซาได้เลย พี่ไม่ต้องห่วง" พ่อหัวเราะว่า ส่วนฉันได้แต่ยิ้มค้าง
"ผมกับพ่อไปก่อนนะครับ สวัสดิ์ครับ" คนผมสีซีดๆ โกแลดยกมือไหว้
ท่าทางงังก้าง ยิ่งเพิ่มคะแนนความน่าเอ็นดูเข้าไปใหญ่
พ่อลุงกุนกับเงินเดินไปขึ้นรถที่จอดอยู่ในซอยเล็กๆ ข้างร้าน ฉันก็รีบ
เดินกลับเข้ามาในร้านตามเดิม
"เซอร์ไพรส์ของพ่อกับแม่วันนี้สุดยอดไปเลย!" ฉันโวยวายเสียงลั่น
"ทำไมลูกถึงทำหน้าไม่รับแขกแบบนี้ล่ะ" แม่ถาม "ทำอย่างกับไม่อยาก
เจอหน้าเงินจ้ะแหละ"
"นั่นสิ" พ่อเสริม "หรือว่ามีเรื่องอะไรที่พ่อกับแม่ไม่รู้"
"เปล่าสักหน่อย" ฉันถลึงตาโตและทำท่าจะวิ่งหนีพ่อกับแม่ที่จ้องจะ
ยิงคำถามใส่ "ฉันหนูขอตัวขึ้นห้องเลยนะคะ หนึ่งต้องดึงหนังตากีย่อนขึ้นมา
ทันที"
พอเข้ามาในห้องนอนฉันก็พุ่งกลาเอาหน้าซุกหมอนและกรีดไส้จนแทบ

จะหมดลม

ถ้าแม่รู้ว่าครั้งสุดท้ายที่เราเจอกัน ฉันทำเรื่องงามหน้าไว้มากแค่ไหน แม่จะไม่สงสัยอาการของฉันในวันนี้เลย

อียัย! นึกแล้วก็อยากจะนั่งโหม่แมชชีนย้อนกลับไปตบกะโหลก ยัยชาซ่าตอนวัยสิบสองขวบซะมิด รู้มั้ยยะว่าเธอทำให้ฉันต้องลำบากใจแค่ไหนที่ต้องมาเจอกับเพื่อนเก่าอย่างเขานี้อีกครั้งเนี่ย

แทนที่จะได้ทำตัวเหมือนคนปกติทั่วไปที่ได้เจอเพื่อนเก่า แต่ฉันกลับต้องมาทำตัวไม่ถูกต่อหน้าเขาแทน

มาให้ฉันขำหัวชะดี! ยัยชาซ่าวัยสิบสองขวบ! กรรฐ!

วันต่อมา...

ฉันเป่าลมออกมาทางปากกลางห้องบ้านประตูตรงหน้าเซมิง เออละ เธอแค่พูดอย่างที่ข้อมมาก็เท่านั้น เป็นอันจบพิธี จากนั้นก็จะได้เดินออกมาจากห้องสวยๆ มั่นใจเข้าใจซาซ่า เพราะเธอคือความหวังของวง ฉันสุดลมหายใจเข้าปอดเพื่อตั้งสมาธิอีกครั้ง ก่อนจะเคาะประตูห้อง "เข้ามาได้" เจ้าของห้องตะโกนบอก ฉันจึงดันประตูไม่เข้าไปข้างใน บรรยากาศในห้องไม่ได้เปลี่ยนไปจากเมื่อวานเลยสักนิดเดียว ต่างแค่วันนี้ฉันมีเรื่องต้องเป็นฝ่ายพูดมากกว่า

คุณบอยเงยหน้าจากกระดานมือขึ้นมองฉัน "แบล็กเวเฟอร์ หวังว่าเธอจะมาให้คำตอบฉันนะ"

"ใช่ค่ะ วันนี้ฉันมาให้คำตอบ"

ชายวัยกลางคนคลี่ยิ้ม เขาเอนตัวพิงพนักเก้าอี้พร้อมประสานมือบนหน้าตักอย่างที่ชอบทำ รวากับมันเป็นท่าประจำตัวของเขาไปแล้ว

"ฉันรอฟังอยู่"

ฉันกลืนน้ำลายอีกใหญ่ มองหน้าที่ปรึกษาชมรมอย่างมุ่มมั่ง

"ฉันจะเป็นนักร้องนำให้วงค่ะ"

คุณบอยไม่ได้แสดงปฏิกิริยาอะไรออกมาเลย แค่พยักหน้ารับรู้ เหมือนมันเป็นสิ่งที่เขาคาดการณ์เอาไว้อยู่แล้ว และฉันก็แค่ทำให้การ

คาดการณ์ของเขาเป็นจริง

"ฉันดีใจที่เธอกำลังยอมรับตำแหน่งนี้นะ"

"ค่ะ"

"เอาละ ในเมื่อวงแบล็กเวเฟอร์มีนักร้องนำคนใหม่แล้ว..."

คุณบอยเว้นจังหวะ เอี้ยวตัวไปหยิบปากกาและเขียนอะไรบางอย่างลงบนกระดาษโน้ต ก่อนจะยื่นมันมาตรงหน้าฉัน

"นี่คือการบ้านชิ้นแรกของเธอในฐานะนักร้องนำ"

ฉันรับกระดาษชิ้นมาอ่าน

"นี่มัน..."

"ถือว่าเป็นบทพิสูจน์เล็กๆ น้อยๆ ของวงแบล็กเวเฟอร์แล้วกัน"

"...ค่ะ"

"สัปดาห์หน้าฉันจะนัดอีกครั้ง วันนี้เธอไปได้แล้วละ"

"ขอบคุณค่ะ" จากนั้นฉันก็เดินออกมาจากห้องคุณบอย

ตอนแรกคิดว่าพอออกมานอกห้องแล้วจะรู้สึกโล่งเหมือนยกภูเขาออกจากอก แต่เปล่าเลย ฉันรู้สึกตรงกันข้ามเสียมากกว่า เหมือนตัวเองเดินถิ่หินก้อนใหญ่ติดมือออกมาด้วย อ้อใช่ ความรู้สึกที่ว่ามันมาจากกระดาษในมือไงล่ะ

ฉันก้มลงอ่านข้อความในกระดาษอีกครั้ง

'เพลง Vacation ศิลปิน Simple Plan'

เพลงนี้นะ...ฉันรู้จักดีเลยละ

"พี่ซ่า! พี่ซ่า!" เสียงโวยวายของผู้ชายคนหนึ่งเรียกให้ฉันเงยหน้าขึ้นจากกระดาษ

ฉันวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาหาหยุดยืนหายใจหอบอยู่ข้างหน้า บนใบหน้าเขามีเม็ดเหงื่อเกาะพราว สีหน้าของมือกลองทำให้ฉันต้องมุ่นคิ้วสงสัย

"เกิดอะไรขึ้น"

"เคย์..." พูดได้แค่นั้นฉันก็หอบหายใจเหนื่อยอีกครั้ง

อยู่ดีๆ ก็ปรึกษาเขมรมก็เรียกกัน! แลรุ่นน้องในวงไปคุย
แล้วแจ้งว่า 'วงเบสิคเอพอร์' ของพวกเรากำลังถูกตัดงบประมาณ!
มาจริง! แล้วพวกเราขาดเครื่องนำเอง ทำให้โรงเรียนคงไม่เห็นใจเลยล่ะ
เพราะอย่างนั้นฉันถึงกลายเป็นนักท่องนำ

!จะต้องพยายามพลิกฟื้นสถานการณ์อื่นๆ เยี่ยงของวงให้ได้
แต่เดี๋ยวยังงุนวายไม่พอ 'ฉันท' เพื่อนสมัยได้ตกยังโผล่เข้ามาในชีวิตฉันอีก
เขาหายตัวไปตั้งห้าปี กลับมาอีกก็พบว่าไปอยู่โรงเรียนคู่อริของฉันซะงั้น

และไม่เป็นปัญหาเลย ถ้าพอไม่ได้สั่งให้ฉันไปคอยดูแลหมอนั่น

พรอาทิตย์ฉันไปทำอาหารให้ใคร อยู่ดีๆ ก็โดนคนรุมกรกับมา!

อึ้ยยย! 'เหล่า' คนนี้ปวดหัวกับวงตัวเองไม่พอ ยังต้องมารันทหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงเด็กด้วยชั้นหรือ
อย่าคิดล่วว่าจะได้กับนาย เรายังมีคดีเมื่อ 'ห้าปี' ก่อน! กันอยู่ด้วย ้วยยย ยังคิดยังไม่โห!!!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้กับด้วยใจ

โทร. 0-2340-4800

www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-2616-8

9

786160 626168

ราคา 249 บาท